

Aprecieri

Captivată încă de la primul paragraf învăluit în zăpadă, mi-a fost greu să mai las cartea din mână. Un roman aparte în care se îmbină profunzimea și originalitatea cu care ne-a obișnuit și până acum Joanne Bischof. Dacă sunteți în căutarea unei povești pentru inimă și suflet, vă îndemn să citiți *Domnița și circarul* – o carte absolut superbă, cu o țesătură bogată, pe care o veți recomanda, cu siguranță, și prietenilor!

Laura Frantz, autoarea romanului *The Mistress of Tall Acre*

Din momentul în care dă buzna pe paginile cărții, Charlie Lionheart umple de culoare universul închistat și anost al Ellei Beckley – iar mie mi-a cucerit inima. Precum Ella este atrasă în misterioasa viață a artistului de circ, o lume zugrăvită în nuanțe vii de Joanne Bischof – capricioasă și uneori de-a dreptul amenințătoare – tot așa cititorii vor fi atrași de contradictoriul personaj care este Charlie Lionheart. Își vor dori ca protagonistă să îl vadă pe circar dincolo de aparențe, așa cum este el cu adevărat: un om care poartă în inimă rănilor unui sacrificiu de neînchipuit. *Domnița și circarul* are de toate: emoție, speranță, mister, dragoste și profunzime, împletite sub fremătătoarele corturi ale circului.

Lori Benton, scriitoare distinsă cu Premiul Christy, autoarea romanului *Burning Sky* și a seriei „The Pathfinders”

Impresionant și plin de har, romanul *Domnița și circarul* vă va cuceri prin magia circului – și prin miracolul izbăvirii. Povestea lui Charlie și a Ellei este una cu adevărat memorabilă și vă va rămâne adânc întipărită în suflet.

Amanda Dykes, autoarea celebrei cărți
Bespoke: A Tiny Christmas Tale

Domnița
și
CIRCARUL

Domnita
și
CIRCARUL

Traducere de Mihaela Tocuț-Addy

JOANNE BISCHOF

Copyright © Joanne Bischof 2016

Ediția originală a cărții a fost publicată cu titlul *The Lady and the Lionheart*.

Publicată cu permisiune din partea Transatlantic Literary Agency Inc.
Toate drepturile rezervate.

*Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii Casa Cărții.
Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu
aprobarea în scris a editurii Casa Cărții, Oradea.*

Domnița și circarul

Joanne Bischof

Copyright © 2018 Casa Cărții

OP 2, CP 30

410670, Oradea

Tel./Fax: 0259-469057; 0359-800761; 0728-874975

E-mail: info@ecasacartii.ro

www.ecasacartii.ro

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Bischof, Joanne**

Domnița și circarul / Joanne Bischof ; trad. de
Mihaela Tocuț-Addy. - Oradea : Casa Cărții, 2018

ISBN 978-606-732-112-8

I. Tocuț-Addy, Mihaela (trad.)

821.111

Traducerea: Mihaela Tocuț-Addy

Editarea: Francesca Ioana Gehl

Corectura: Lavinia Filipaș

Tehnoredactarea: Vasile Gabrian

Imagine copertă: © Joanne Bischof

Coperta: Marius Bonce

Tiparul executat la Metropolis srl, str. Nicolae Jiga 31, Oradea

Tel./Fax: 0259-472 640

Capitolul 1

Roanoke, Virginia

Primăvara anului 1890

Lăsând în urmă sfârâitul fiarelor de călcat și mirosul de săpun și apret, Ella porni să urce treptele cărând în brațe un maldăr de așternuturi. Afară ninge și lumina serii se strecura rece și gri prin fereastra de pe palierul reședinței orașenești, transformată în spital. După o după-masă petrecută la subsol, până și privilegiștea aceea încețoșată și fulgii ce cădeau lin o însuflețiră. Ceva atât de simplu, dar în ultima vreme – de câțiva ani încoace, de fapt – era recunoscătoare pentru *orice*. Vântul învolbura zăpada de-a lungul străzii și în mijlocul învălmășelii albe tânăra desluși o pată de culoare care o făcu să se oprească. Un șirag de fanioane. Udate de ninsoare, stegulețele colorate străluciau vesel, rostogolindu-se prin omăt. Ella se apropie de fereastră, dar ghirlanda se făcu nevăzută.

Chiar și așa, ea tot zâmbi.

– Să mă scuzi, domnișoară *îngrijitoare*.

Auzind glasul Clarei, Ella se trase la o parte, încercând să-i facă loc.

– Ai loc să treci?

Clara se apropie săgetând-o cu privirea.

– Abia. Și vezi că am așteptat toată ziua după așternuturile alea, bombăni ea, aranjându-și boneta pe părul blond, cu câteva nuanțe mai închis decât galbenul pal al Ellei. Probabil tocmai se întorsese din pauză.

Țâțâind nemulțumită din buze, asistenta medicală trecu vijelios pe lângă Ella, mai să o facă să scape mormanul greu pe care îl ținea în brațe. Străduindu-se să își păstreze atât echilibrul, cât și cumpătul, Ella ridică privirea. Încă un etaj. Și nu era îngrijitoare. Era și ea infirmieră.

Sau, mă rog... aproape.

La prima întrevedere, când venise la cabinetul doctorului Penske în căutarea unui loc de muncă, i-au fost de ajuns doar câteva întrebări pentru ca medicul să își dea seama că Ella nu avea multe studii. *Învățase* ea vreme de câțiva ani la mica școală cu o singură sală de clasă din localitatea ei natală, dar abandonase școala cu totul înainte să-și fi dat toate examenele. Însă a continuat să învețe arta îngrijirii bolnavilor pe cont propriu, cum a putut ea mai bine, adăugând la pregătirea de bază chiar și studiul unor jurnale medicale.

Fapt care l-a lăsat cu totul neimpresionat pe doctorul Penske.

Cu toate acestea, a angajat-o, punându-i însă clar în vedere că va lucra la oficiu – curățând borcane, schimbând lenjerii de pat, fierbând apă și făcând diverse alte treburi. Sub nicio formă să îngrijească pacienți. Totuși, multe solicitări din spital îi permiteau din când în când să intervină și să ajute acolo unde era nevoie. Cu sau fără studii de specialitate.

Școală. Of, cât detesta cuvântul acesta! Era doar unul dintre eșecurile care o bântuiau.

Însă nu avusese cum să termine școala. La doar cincisprezece ani, îngenuncheată în patul ei de acasă, dădea naștere copilului unui străin. Opt luni de spaimă și neliniște și apoi ceasuri de suferință, ca la sfârșit să le lase pe toate în urmă, înfrântă, cu brațele goale și inima sfâșiată, în murmurele virtuozității cum că îi era mai bine așa – *Domnul fie lăudat*.

Dar pentru Ella, devastatoarea moarte a fiului ei nu aducea nicidecum a milă cerească.

Înfiorată de amintirea acelor zile întunecate și singuratice, Ella urcă mai departe cu legătura de așternuturi curate. Înainte să

ajungă la palier, tropotul de pași gonind nebunește pe scară o făcu să se întoarcă. În aceeași clipă, un munte de om înfășurat într-un trenzi se izbi vijelios de ea, cu toată greutatea trupului său masiv.

Elle mai că-i scăpă un țipăt, apoi amuți când dădu cu ochii de bebelușul din brațele lui. De uimire, scăpă legătura de rufărie, iar bărbatul apucă balustrada ca să se reechilibreze.

Părul castaniu îi stătea vâlvoi, tras parcă într-o parte și-ntr-alta de o mie de griji.

— Am nevoie de un medic, zise el gâfâind.

Folosindu-se de un stâlp al balustradei, bărbatul se cățăra peste mormanul de așternuturi cu un echilibru care sfida logica. Ateriză silențios pe cealaltă parte, mult prea aproape de ea, după normele buneicuviințe.

Ella simți în nări miros de cărbune ars și...

Caramel?

Vru să facă un pas înapoi, dar nu avea unde. Asta conta oricum prea puțin, conchise ea, uitându-se încă o dată la ghemotocul pe care îl ținea bărbatul în brațe. Fetița era înfășurată într-o pătură presărată cu fulgi de zăpadă, iar chipul îi strălucea din cauza sudorii și probabil a lacrimilor. Ella întinse brațele spre ea, dar bărbatul o strânse și mai tare la piept.

— Un medic! stăruie el, aruncând săgeți cu ochii-i de un verde pal.

Buimăcită, Ella abia reuși să îngaime:

— Ăă... Urmați-mă.

Împinse la o parte mormanul de așternuturi și, după ce urcă în grabă ultimele trepte cu el imediat în urma ei, dădu buzna în secția de pediatrie.

— Veniți! îi strigă peste umăr bărbatului, după care se duse întins la doctorul Penske. Domnule doctor, am adus o copilă care pare să aibă febră.

Medicul, care tocmai consulta un băiat, se întoarse. Își mută privirea de la haina peticită, la bocancii fără șireturi ai bărbatului care se oprise cu pas apăsător lângă Ella. Respirând sacadat, necunoscutul trase lacom aer în piept.

— Pare?

Tonul doctorului Penske trăda același dispreț ca privirea sa.

— Eu... nu am consultat-o, șopti Ella.

Medicul își roti ochii prin salonul de pediatrie unde alte două infirmiere nu mai pridideau cu treaba. Cu dosul palmei, își îndepărtă o şuviță de pe frunte.

— Păi, ce-ar fi să te ocupi de asta?

Eu? De obicei nu i se încredințau decât sarcinile cele mai josnice, de la golirea oalelor de noapte la schimbarea așternuturilor. Nu putea decât să speră că necunoscutul nu sesizase lucrul acesta.

— Așezați-o aici, vă rog, zise Ella, oprindu-se în dreptul unui pătuț și coborând una dintre laturi. Am să-i iau temperatura.

Bărbatul îi aruncă o privire reticentă, dar se conformă. Aranjând perna sub căpșorul blond, mâinile Ellei începură dintr-odată să tremure. Nu i se mai încredințase niciodată vreun pacient. Nici măcar o singură dată. Însă studiase enciclopedia medicală din scoarță în scoarță și le urmărise pe infirmiere din zori și până-n seară. Și-apoi, dintre cei cinci copii câți erau la părinți, ea era cea mai mare. Ella se concentrează să rămână calmă. În fond, știa prea bine ce-i de făcut în caz de febră.

Verifică pulsul copilei. Puțin peste 120 de bătăi pe minut.

Dezveli fetița, lăsând-o într-o rochie șifonată și un jersey, și așează pătura la piciorul patului.

Numele fetiței?

— Holland, răspunse bărbatul, coborând și cealaltă latură a pătuțului și îngenunchind alături.

O privire aruncată pe furiș o asigură că omul nu glumește. Ella își apăsă dosul palmei pe obrăjorul durduliu al copilei, apoi luă un termometru și îi descheie hăinuțele îndeajuns cât să îi poată strecura la subraț vârful de sticlă.

— Ce vârstă are?

— Șapte luni.

— De când are febră?

— De câteva zile. Dar azi starea i s-a înrăutățit.

Mercurul din termometru urca hotărât.

— Ați făcut bine că ați adus-o.

Ella mai așteaptă un minut, apoi scoase termometrul. Văzând valoarea afișată, expiră încet, atentă să nu își trădeze îngrijorarea. Da, bărbatul procedase cum nu se poate mai bine aducând-o la spital.

— A avut convulsii? întrebă ea, scoțând cizmulițele de piele din picioarele fetiței.

— Nu.

— Sunteți sigur?

— Cât se poate de sigur, ripostă el cu o ușoară iritare în glas.

Ella ridică împăciuitoarea mână.

— Vă rog să luați loc. Domnul doctor are să vină în scurtă vreme s-o consulte, spuse ea arătând către scaunul de lângă pătuț.

Bărbatul trase scaunul spre el, așezându-se la căpătâiul copilei, cât mai aproape cu puțință.

— I s-au administrat lichide? Alimente? întrebă Ella.

— Nu a prea mâncat. A băut doar puțină apă.

Cu o privire rătăcită, bărbatul se uită în jur, apoi înapoi la fetiță.

— E așa de somnoroasă încât ne-a fost greu să-i dăm să bea chiar și puțină apă.

Se aplecă și atinse degețelele copilei cu mâna lui uriașă, care părea lesne capabilă s-o ridice pe fetiță dintr-o singură mișcare.

— Hei, murmură el, netezindu-i cărlionții bălai. Trezește-te, micuțo.

Genele copilei rămaseră nemișcate.

— E letargică, explică Ella. Am să-i pregătesc un ceai și poate o putem convinge să bea un pic.

Scuzându-se, Ella se îndepărtă grăbită. În oficiu umplu o cană cu apă caldă, în care adăugă rădăcina de lemn-dulce și o porție generoasă de zahăr.

— E *pământean*?!

Ella nu trebui să ridice privirea ca să știe că întrebarea șoptită venise din partea prietenei sale, Abigail.

— Despre ce vorbești?

— Uită-te și tu la fața lui! exclamă Abigail, înălțând expresiv din sprâncene, după care simulă o înfiorare ce fu anulată numai-decât de un zâmbet ștrengar. Parcă-i prea pătimaș ca să fie tipul tatălui iubitor. Cum se poate ca un bărbat atât de chipeș să fie așa de mohorât?

— E doar un pic altfel, atâta tot, își dădu Ella cu părerea, netezindu-și agitată șorțul de infirmieră. Întinzând grăbită mâna după o cârpă, mai că răsturnă un coș cu pansamente.

— Ba e *cu totul* altfel! Mă întreb dacă nu cumva...

— Tu chiar n-ai nimic mai bun de făcut în momentul ăsta?

Ella cotrobăi prin dulap până ce găsi o pipetă, apoi pregăti o tavă.

— Acum că e cercul aici, orașul e plin de indivizi ciudați, turui Abigail mai departe. Au sosit înainte să înceapă viscolul și am auzit că n-au putut porni mai departe din cauza vremii – descoperirea o făcu să se lumineze la față. Pun rămășag că de acolo vine.

— De la circ? întrebă Ella, gândindu-se la stegulețele colorate pe care le văzuse rostogolindu-se prin zăpadă.

— Nu citești ziarul? Și mai ții minte zgomotul ăla ciudat de azi-dimineață? Cică venea de la elefanți.

Ella își înfrână cu greu impulsul de a arunca o privire în afara oficiului. Prietena ei adăugă în șoaptă:

— Păcat că nu s-a ciocnit de *mine*.

Zicând asta, Abigail părăsi valvârtej oficiul și nu-i ajunse la urechi răspunsul mormăit al Ellei:

— Nu s-a ciocnit de mine...

Chiar atunci doctorul Penske își iți capul pe ușă.

— Tocmai am consultat-o pe copilă. Cât avea temperatura? întrebă el, ștergându-și ochelarii cu marginea hainei.

— 39,5 grade.

Medicul aruncă o privire spre ceaiul pe care îl strecura Ella.

— Foarte bine. Administrează-i lichide, dezbrac-o și pune-i comprese reci. Am să revin s-o examinez cât pot de repede. Stai cu ochii pe ea.

— Da, domnule doctor.

Înfiorată de importanța sarcinii care i se încredințase, Ella luă tava și se întoarse la căpătâiul micuței paciente.

Bărbatul era acolo unde îl lăsase, pe scaunul de lângă pătuț. Atenția neclintită cu care o privea pe fetița o făcu pe Ella să încetinească pasul. Mai văzuse ea părinți îngrijorați, dar la el totul era amplificat. Acum, bunăoară, se trăgea, deznădăjduit, de păr. Când Ella se apropie, o străpuse cu o privire cruntă. Tulburată, tânăra puse jos tava cu mâini tremurânde. Bărbatul își îndreptă spatele, fără s-o piardă o clipă din ochi.

Circul...

Ella începu să descheie jerseul celei mici. Probabil că acum *nu* ar fi momentul potrivit să precizeze că oficial nu e chiar infirmieră. Poate ar fi mai bine să nu aducă *defel* vorba de asta. Bărbatul își frecă obrazul neras. Aruncându-i o privire pe furiș, Ella se văzu nevoită să recunoască adevărul observațiilor însufelțite ale lui Abigail. Pielea lui măslinie contrasta în mod frapant cu ochii aceia de un verde pal care continuau să-i urmărească fiecare mișcare atât de atent încât, atunci când ajunse la ultimul nasture al jerseului galben, Ella mai că smulse nasturele cu totul.

Deși nu era sigură că văzuse cândva vreunul, îi răsări brusc în minte cuvântul „țigan”.

Luă o cârpă umedă și șterse obrazul fetiței.

Cu fruntea încruntată, bărbatul se aplecă în față și, așezându-și coatele pe genunchi, își împreună mâinile. Copila mișcă ușor din gene, dar nu deschise ochii.

Ella îi netezi un cârlionț ud, apoi rosti în șoaptă:

— Holland.

Sonoritatea neobișnuitului nume o luă pe nepregătite. Totuși, în mod surprinzător, numele se potrivea ca o mănușă acelei

zânișoare cu cărlionți bălai și buze ca un boboc de trandafir. Era atât de mititică... și în grija acestui bărbat...

— E fetița dumneavoastră? întrebă ea, scoțând jerseyul copilei. Bărbatul încuviință din cap.

— Am de plătit ceva? întrebă el, băgând mâna în buzunar.

— Nu acum. O să ne ocupăm de asta mai târziu.

— Sunteți sigură?

— *Absolut* sigură.

Ella schiță un surâs care spera să îl liniștească și, așezându-se pe pat, luă fetița în brațe. Exact cum se temuse: Holland era moale și fără vlagă.

— Bună, mititico, îi șopti ea.

Trupșorul durdului îi trăda vârsta atât de fragedă. Rochița încropită din petice multicolore, ciorăpiorii ruși în genunchi și căciulița țuguiată pe care Ella o pusese deoparte făceau ca Holland să arate la fel de exotic ca tatăl ei. Ella umplu pipeta cu lichid și, introducând-o cu grijă în gura copilei adormite, apășă ușor pompița. Câteva picături se scurseră din pipetă și gurița lui Holland intra în acțiune.

— Bravo, scumpa mea, murmură tânăra, simțind că bărbatul o sfredelește cu privirea.

Șterse cu o cârpă firicelul de lichid ce se prelingea din gurița celei mici, apoi mai făcu o încercare, care se dovedea a fi la fel de reușită, și, în curând, pipeta se goli.

— Pentru moment îi vom administra câte puțin lichid din sfert în sfert de oră, spuse ea, îndreptându-și privirea spre bărbat. Putem încerca și cu gheață pisată. Am să merg să aduc.

Bărbatul aprobă absent din cap.

Îngrijorată de felul în care tresărise fetița din cauza mișcării, Ella o așeză cu grijă înapoi pe pat și ridică latura la loc. Șterse fruntea micuței, apoi îi dădu cârpa bărbatului, făcându-i semn să procedeze și el la fel. Dar vai – uitase să treacă pacienta în registru. Iar doctorul Penske era cât se poate de strict în această privință.

— Mă întorc imediat.

Numaidecât, Ella se făcu nevăzută ca peste doar câteva momente să revină cărând un caiet voluminos. Cu creionul în mână, întrebă pe un ton ce se voia cât mai autoritar cu puțință:

— Numele de familie? Al lui Holland, vreau să zic.

Bărbatul ezită doar o fracțiune de secundă.

— Lionheart.

Ella înclină ușor capul și știa că sprâncenele ridicate îi trădau mirarea.

Bărbatul arată cu degetul spre registru.

— Așa cum ați auzit. Doar – *scrieți*.

Aproape simțindu-se vinovată că întrebuse, Ella scrisese repede numele în catastif, după care întrebă cu jumătate de gură:

— Și numele dumneavoastră, domnule?

— Charlie. Și tot Lionheart.

Înainte să treacă numele în registru, Ella îi aruncă o privire șovăielnică.

— Charlie. De la Charles?

— Nu, de la Richard. Regele Richard.

Ella nu-și putu reprimă un zâmbet.

— Părinții mei aveau simțul umorului, replică el, schițând un surâs care pieri însă numaidecât, după care străpunse aerul cu un creion imaginar, dându-i de înțeles să scrie și să nu mai pună întrebări inutile.

După ce consemnă toate datele necesare, Ella împinse registrul la o parte. Holland era încă roșie la față, așa că îi scoase repede rochița peticită, lăsând-o într-un scutec prins cu ace de siguranță. Când o ridică la piept, îi simți spatele fierbinte.

— Of, draga de tine.

Începu să o legene ușor, sperând că aerul rece îi va face bine. Încercă să ignore sentimentele pe care trupușorul acela gingaș și ușor ca un fulg i le trezea în suflet. Charlie Lionheart o urmărea cu o expresie izbitor de vulnerabilă.

Avea aceleași gene dese ca fetița și, chiar dacă părul și pielea îi erau mai închise la culoare, din profil cei doi semănau izbitor

de mult. În tăcerea care se așternuse, acesta își smulse fularul de mătase neagră de la gât și îl îndeșă în buzunar, descoperind vederii o pereche de mănuși negre, fără degete.

— Sunteți artist? întrebă Ella, încercând să-l destindă puțin, în timp ce ea o legăna pe Holland.

— Poftim? întrebă el distrat, trecându-și mâna lată peste obrazul care nu mai văzuse lama de bărbierit de câteva zile bune.

— Circul. Sunteți artist... de circ?

Mâna bărbatului încremeni.

Vai de mine, am dat cu bâta-n baltă, își zise Ella cu înfiorare.

Ocolind în mod evident întrebarea, bărbatul băgă mâna în buzunar și scoase un pumn de bănuți.

— Atât... atât o să fie de ajuns?

Nesiguranța din ochii lui anticipa răspunsul la întrebare.

Ella calculă repede modesta sumă, apoi inspiră încet pe nas.

— Da.

Nu prea era adevărat. Probabil își dădu și el seama.

— Pentru cât timp?

— Pentru o noapte.

Sau nici atât. Ella își trecu blajin palma peste obrazul fierbinte al copilei. I se frângea inima, dar doctorul Penske își conducea respectabilul spital, destinat păturii de sus a comunității din Roanoke, după o politică foarte strictă. Aceasta era, în fond, reședința lui, iar doctorul Penske nu era nicidecum un filantrop. Firește că Charlie Lionheart n-avea cum să fi știut toate acestea când zărise din stradă stabilimentul cu trei etaje. Doctorul Penske accepta când și când plata în rate, dar cum străinul era doar în trecere prin oraș, Ella nu știa cât de binevoitor se va arăta medicul de astă dată.

Charlie clipi nervos.

— Bun. Hm... Și o noapte va fi de ajuns pentru Holland?

Ella se strădui să își ascundă temerile, dar înțelese din reacția lui că efortul ei fusese zadarnic. Bărbatul își roti deznădăjduit ochii prin salon.

— Ce să mă fac?

Își întoarse iar privirea spre ea.

— Asta e tot ce am.

— Absolut totul?

Banii aceia abia dacă erau de ajuns pentru o masă caldă.

— *Vreți să vă dau hainele de pe mine?*

— Nu.

Holland scânci și Ella o legănă ușor.

— Domnule Lionheart...

— Charlie.

— Domnule Charlie... cel mai bine e să ne gândim acum doar la noaptea aceasta și la Holland. Dimineată s-ar putea să-i fie mult mai bine. O vom ține sub supraveghere și vom avea grijă de ea cum putem noi mai bine. Dacă va avea nevoie de îngrijiri suplimentare, vom trece hopul acela când vom ajunge la el.

Susținu cu dârzenie privirea bărbatului, sperând din suflet ca doctorul Penske să nu-i infirme promisiunea.

— Banii n-or să stea în calea îngrijirii lui Holland.

Faptul că îi spusese micuței lui pe nume păru să-l îmbuneze. Într-un sfârșit, Charlie încuviință din cap și ei i se păru că o privește cu puțin mai multă încredere.

— Mulțumesc.

— Cu plăcere. Poate... Există vreun mod de a-i da de știre mamei?

— Mamei?

— Soției dumitale.

Charlie fixă cu ochii salteaua, apoi își trecu înfrigurat degetele peste frunte fără să ridice privirea.

— N-am fost niciodată însurat, răspunse el pe un ton posac, punând fără echivoc capăt conversației.

Tocmai atunci sosi în grabă Abigail.

— Ajută-mă să găsesc tinctura de camfor! exclamă ea, smulgând gândurile Ellei de la ceea ce tocmai sugerase bărbatul, îndreptându-i-le înspre sarcinile ei de serviciu. Cu strângere de inimă, o așeză pe Holland la loc pe saltea. Apoi își aduse aminte de gheață.

— Mă întorc peste câteva minute.

Aranjă pe tavă cârpele umede ca el să poată ajunge ușor la ele. Charlie îi mulțumi înclinând ușor din cap.

După ce infirmiera se îndepărtă, se aplecă și o sărută pe Holland pe frunte.

Ella lăasă pipeta în chiuveta din oficiu. Auzindu-l cum îi fredonează ceva în șoaptă celei mici, Ella își întoarse involuntar privirea spre pătuț. Deși intonat în surdina, cântecul i se părea cunoscut. Charlie își trecu încă o dată mâna uriașă peste căpșorul copilei, netezindu-i cărlionții bălai. O ținea cuibărită în brațul lui, de parcă acea simplă atingere ar fi avut puterea să țină la distanță tot ce ar putea interveni între ei ca să-i despartă.

În fața acelei suferințe aproape palpabile, Ella trebui să își întoarcă privirea, retrăind cu o claritate zdrobitoare propria-i spaimă și faptul că sperase până în ultima clipă în zadar. La urmă tot căzuse în genunchi, simțind sub degete numai pământul și piatra tari și reci, în timp ce puneia flori pe un mormânt atât de mic, că ar fi putut fi trecut cu vederea. Îndurerată până în adâncul sufletului, nu dăduse nicio atenție celor care spuneau că e o stricată. Niciuneia dintre gurile rele nu-i păsase vreodată să afle adevărul, că ea se aflase într-un loc nepotrivit, la momentul nepotrivit. Că nu trebuie să îți vinzi sufletul ca el să îți fie furat oricum.

Aruncând încă o privire peste umăr, Ella văzu cum Charlie se ridică să potrivească perna lui Holland și apoi se așază la loc pe marginea scaunului.

Poate că fusese o idee proastă. Poate că tot la oficiu îi era ei cel mai bine. Acolo era în siguranță. Înconjurată de castroane, sticle și perii de curățat, nu exista pericolul ca inima ei să se rezească la viață.

Suferind până în adâncul ființei pentru o fetiță pe nume Holland... și un băiețel căruia mama nu avusese puterea să îi dea un nume, Ella își întoarse privirea.